

Het konijn

Het konijn houd ik tegen mijn borst. Ik voel hoe het hartje als een razende te keer gaat. 'Stil maar,' fluister ik tegen het pluizige, witte dier, 'ik ben ook bang.' Roerloos blijf ik staan, terwijl ik eigenlijk zou moeten rennen, maar dat gaan niet meer zo goed nu ik 76 jaar oud ben. Via het gat in de omheining, wat ik zelf open heb gelaserd, is het maar een paar honderd meter naar mijn appartement. De wijkwachten zullen nu wel het signaal van mijn onderhuidse chip hebben opgevangen. Straks komen ze natuurlijk aanscheuren in hun zelfrijdende auto's om mij te arresteren. Ik sta daar maar en staar naar de volle maan. Met een paar kromme vingers streel ik voorzichtig de rug van het knaagdier.

Ik weet wel dat het meenemen van dieren uit de kinderboerderij van Living Creations Blijdorp strafbaar is. Als ze mij de brainreader opzetten, zullen ze ontdekken dat ik van plan ben het dier op te eten. Voor dat misdrijf kan ik twintig jaar huisarrest krijgen. Ik lach om die straf. Zo lang ben ik niet meer van plan te blijven leven. In mijn kluis ligt de 80+ pil. Dat is de enige maatregel van het Ministerie voor Gezondheid die ik wel kan waarderen. Het verbod op het eten van dierenvlees vind ik totale nonsens. Nog steeds kan ik kweekvlees en sojaburgers niet waarderen. Toch is het alweer tien jaar geleden, dat minister Pascal het vleesverbod in 2031 heeft ingevoerd. Kort daarvoor kon je nog gewoon konijn en wild bij de poelier kopen. Het water loopt me in de mond als ik terugdenk aan de vleesrijke kerstmaaltijden in de jaren zeventig van de vorige eeuw toen ik nog bij mijn ouders op de boerderij woonde. Twaalf koeien had mijn vader en ik herinner me zelfs nog een paar namen: Zwartje, Wilma en De Kromme. Hij legde half december een strop in de duinen bij Hoek van Holland en ving altijd wel een haas, die we met z'n allen oppeuzelden.

Net als er een ster valt, gaan er vier mannen in witte uniformen om mij heen staan.

'U weet dat het verboden is om 's avonds het terrein van de kinderboerderij binnen te dringen?' vraagt de oudste van het stel.

Ik zeg niets. Nog steeds staar ik naar de maan. Ze verlamt mij denk ik. De maan heeft magische krachten. 'Satelliet 439 heeft uw strafbare plan gedetecteerd en uw actieradius tot een minimum beperkt,' legt de man uit.

'Nee,' mompel ik, 'het was de maan.'

Ik voel een koude stroming langs mijn borst gaan als de bewaker het konijn van mij afpakt. Het huppelt in de richting van het nachthok. Gewillig laat ik me meevoeren naar mijn appartement. Zodra de mannen weg zijn leg ik het automatische mes terug in de besteklade. Met mijn kleren nog aan ga ik op bed liggen. Door een spleet in de gordijnen schijnt het maanlicht naar binnen. Ik kijk er naar en zucht.

'Ik had het toch niet gekund,' fluister ik tegen de maan.